

Melkein mahdoton tehtävä

The book cover features a stylized illustration of three teenagers in a dark, urban setting at night. In the foreground, a boy with blonde hair and a blue hoodie is crouching on a brick wall, looking back over his shoulder with a worried expression while holding a small, glowing rectangular object. To his left, a boy with curly brown hair and glasses, wearing a red jacket, is also crouching and looking towards the viewer. To the right, a girl with short red hair and a green shirt is jumping or running across the wall. The background shows a dark city skyline with a red building on the right and a street lamp on the left. The overall color palette is dominated by dark blues, reds, and greens.

SAVUNA ILMAAN

TIMO PARVELA

Kuvittanut Mari Luoma

WSOY

Teksti © Timo Parvela ja WSOY 2023

Kuvat © Mari Luoma ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-46472-4

Painettu EU:ssa

TIMO PARVELA

**Melkein
mahdoton
tehtävä**

SAVUNA ILMAAN

2

Kuvittanut Mari Luoma

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Jojo

Mino

ELIAS

PAULA-
TÄTI

Kuka minä olen?

Se on hyvä kysymys, johon on kuitenkin yllättävän vaikea vastata. Voin tietysti luetella itsestäänselvyksiä: Nimeni on Elias, olen seiskaluokkalainen seiskan oppilas. Asun hirviötädin kanssa kaatopaikan kupeessa. Keräämme, anteeksi, kierrätämme romua henkemme pitimiksi. Tädin nimi on Paula. Isäni nimi on Albert ja hän on kuuluisa matemaatikko. Äidilläni on ujo ja kiltti hymy. Minun nilkkaani on tatuoitu tähtikuvio, asteriski.

Tuo merkki voidaan muuntaa binäärikoodiksi, joka on numerosarja 101010, joka puolestaan on minun syntymäpäiväni.

Tässä kohtaa kaikki muuttuukin sitten paljon hämmäksiksi.

Minä en itse asiassa tiedä, onko 101010 oikeasti syntymäpäiväni. Paula-tätihirviö ei luultavasti ole tätini. Vanhempani hylkäsivät minut pyykkikassissa kaatopaikalle (tädin versio tapahtuneesta, en usko siihen). Isäni Albert makaa syväjäädytettynä -196°C lämpötilassa synkän kartanon kellarissa. En edes tiedä varmaksi sitä, onko ainoassa perhekuvassani ujoini hymyilevä nainen todellisuudessa äitini. Toivon kuitenkin, että on, sillä hän vaikuttaa ainoalta mukavalta ihmiseltä minun elämässäni. Tai no, Mino on ystäväni, ja Jopo myös, mutta heistä myöhemmin lisää.

Huokaan syvään ja lasken puhelimen rintani päälle. Makaan huoneessani, joka ei ole huone. Se on pelkkä iso komero kaatopaikkaröstellömmme portaiden alla. Tuijotan askelmien läpi lyötyjen naulojen vääntyneitä ja ruosteisia piikkejä. On varmaan reilua sanoa, että minulla on ongelma tai pari, mutta en tiedä kenelle voisin niistä kertoa. Kuvittelen keskustelua, jonka kävisin koulupsykologin kanssa:

- *No niin Elias, kertoisitko syntymäaikasi?*
- *En tiedä sitä.*
- *Ei se mitään. Millainen isäsuhe sinulla on?*
- *Jäätävä.*
- *Entä suhde äitiisi?*
- *Etäinen.*
- *Millainen oli lapsuudenkotisi?*
- *Räjähtänyt.*
- *Mikä sinut tänne toi?*
- *Tehtävä.*
- *Koulutehtävä?*
- *Melkein mahdoton tehtävä.*

Otan taas luurin ja tuijotan sen näyttöä.

Tehtävä 2: Selvitä kuka räjäytti Albert-instituutin.

En tiedä, kuka on tuo salaperäinen tyyppi, joka minulle viestittelee, mutta hän on selvästi vielä enemmän sekaisin kuin minun elämäni. Sattumoisin tiedän, että tuo isäni mukaan nimetty mystinen instituutti räjähti silloin, kun olin vielä vauva, eikä henkiin jäänyt kuin häiriintynyt talonmies Rubert von Maxx, joka ei luultavasti edes ollut mikään talonmies. Minun elämässäni asiaan kuuluu, että mikään tai kukaan ei ole sitä mitään näyttää. Minä esimerkiksi näytän rimppakinttuista seiskaluokkalaiselta, joka omistaa viimeisiään vetävän kummittelevan kännykän, tätihirviön ja pari epämääräistä kaveria, mutta todellisuudessa olen vieläkin sääliävämpi tapaus.

– Asiaa, sanoo Mino, kun näytän hänelle kännykästä uutta tehtävääni. Hän niistää aina vuotavan nokkan-
sa ja sutaisee sitten harottavaa tukkaansa. Oloni olisi
levollisempi, jos ystäväni olisi kaksimetrinen bodattu
actionsankari. Sanomattakin on selvää, että hän ei ole.
Mino on kuin varpunen jouluaamuna, sillä erotuksel-
la, että Minon rinnalla varpunenkin näyttää bodatulta
actionsankarilta.

– Kunnon keissi. Instituuttiin liittyy varmasti jo-
kin karmea salaisuus. Ihmissyöntiä, salamurhia ja
kidutusta.

Olen huolissani ystäväni mielenterveydestä. Hän
oli hetken aikaa vankina Alapuron kartanon tyrmässä
ihan pakastetun isäni naapurissa. Sellainen kokemus

voi murtaa vahvemmankin mielen, ja Minolla ei luultavasti ollut sellaista alun alkaenkaan.

– Tehtiinkö sinulle siellä jotain tylyjä kokeita? kysyn.

– Joo, Mino sanoo ja tapittaa minua kosteilla silmillään.

Minua värisyttää. En ole varma haluanko edes kuulla.

– Jouduin tekemään sekä ruotsin että bilsan kokeet. Sain kymppimiikan molemmista.

Se oli kammottavaa.

Tuijotan.

– Ei tehty. Minut lukittiin siihen huoneeseen ja sitten te haitte minut pois, hän huokaa. – Se oli vähän pelottavaa, mutta enimmäkseen tylsää.

En ole nykyisin toivottu vieras Minon kotona. Ennen olin, mutta Alapuron kartanoepisodin jälkeen minusta on tullut Minolle huonoa ja arveluttavaa seuraa, ja siksi olen kavunnut hänen luokseen salaa palotikkaita pitkin. Sekä Mino että huone ovat näköjään ennallaan. Kummatkin vaikuttavat yhtä sotkuisilta, mutta kumpikin on jollain salaperäisellä tavalla tiukemmassa järjestyksessä kuin kukaan tuntemani.

– Rubert von Maxx ja MK-Ultra, Mino kuiskaa.

– Me yritimme tuota jo. Muistat varmaan mihin se johti?

Minua puistattaa vieläkin tapaamiseni sen tyyppin kanssa. Rubert von Maxx, CIA:n kouluttama kuulustelija, aatelin, räjähtäneen instituutin väitetty talonmies ja Alapuron koulukodin omistaja. Kohtasin hänet juuri ennen kuin poistuin kartanosta. Maxx istui hämärässä huoneessa ja ikkunan takana olevien paloautojen hälytysvalot heijastuivat miehen kaljusta kuin välke olisi tullut hänen kallonsa sisäpuolelta.

”Tapaamisiin”, hän sanoi erotessamme.

Vai tappamisiin?

– Meidän on tavattava hänet uudelleen, Mino sanoo.

– Meidän? Uudelleen? minä kirahdan. – Sinä et ole tavannut häntä ensimmäistäkään kertaa.

– Sinun on tavattava, Mino korjaa, mikä ei muuta asiaa yhtään paremmaksi. Mieheessä oli jotain todella pelottavaa. En osaa sanoa miksi, mutta pehmeästä äänestä ja levollisesta olemuksestaan huolimatta äijä vaikutti paljon hyytävämmältä kuin syväjäädytetty faijani.

– Hän tietää varmasti vastauksen kysymykseesi, Mino täsmentää. – Tarkemmin ajateltuna hän luultavasti on itse se vastaus.

– Jos se tyyppi nyt edes on ihminen, minä naurahdan väkinäisesti.

Odotan, että Mino vakuuttaisi hänen olevan. Hän ei vakuuta.

Kirjoitan: *Rubert von Maxx räjäytti instituutin*. Jään odottamaan.

Juuri, kun olen varma, ettei vastausta tule, kännyk-
käni surahtaa.

Haha, hyvä yritys.

Ei muuta. Näköjään puhelimenhengellä on huumo-
rintajua. Hyvä että edes toisella meistä on, sillä omani
on nyt melkein yhtä tiukassa kuin Paula-tädin lompaka-
kon suu.

Niin, Paula-täti.

Palattuani Alapuron kartanolta hän otti minut vas-
taan kummallisen hiljaisena. Ei katsonut silmiin, ei
saarnannut, eikä määrännyt edes arestia. Joko hänen
otteensa alkaa lipsua tai sitten hän on vieläkin järkytty-

nyt siitä, kun ne mustiin haalareihin pukeutuneet miehet köyttivät hänet tuoliin penkoessaan taloamme.

Nyt me pengomme jätelavaa. Meillä on useampi kulkureitti kaatopaikalle. Jos vartijat tukkivat yhden, käytämme toista tai kolmatta. Kun yksi suljetaan, avaamme kaksi uutta eli olemme vähän niin kuin se muinainen yhdeksänpäinen lohikäärme, Hydra, josta Mino minulle kerran luennoi. Ajatus saa minut hymyilemään vinosti. Tädin tumma hahmo tikkailta voisi hyvinkin kuulua tarujen hirviölle. On paljon helpompi ajatella Paula-tätiä sie-tämättömänä despoottina kuin haavoittuvana olentona.

– Mistä sinä tiedät instituutin? minä kysyn hetken mielijohteesta. Ajatus tupsahtaa harhailevaan mieleeni muistaessani, kuinka tunkeilijoiden säikäyttämä Paula varoitti minua pelleilemästä instituutin väen kanssa.

Täti jähmettyy tikkaille hetkeksi, mutta jatkaa sitten puuhiaan edes vilkaisematta minua.

– Mitä tiedät siitä paikasta? Kävitkö sinä siellä? jatkan kyselyä noudattaen Hydra-taktiikkaa. Kun yhden kysymyksen vaiientaa, tilalle kasvaa kaksi uutta.

Vastaukseksi täti heittää lavalta vedenkeittimen, joka kopsahtaa olkapäähäni ja kimpoaa siitä maahan.

– Tuon voi vielä kunnostaa, täti murahtaa.

Olkapäästäni en ole ihan varma, mutta sillä ei luultavasti ole tädin mielestä niin väliä. Vaikka kättäni jomottaa, minua alkaa naurattaa. Jopa minä tajuan, kuinka omituista elämää elän. Olen sen ikäinen, että tätini kuuluisi kertoa minulle häveliäästi kukista ja mehiläisistä ja minun kuuluisi näytellä kaveria, joka ei ole koskaan edes ajatellut omaa tai kenenkään muun jalkoväliä. Mutta ei, sen sijaan yritän tässä udella umpimieliseksi heittäytyneeltä huoltajaltani jostain räjähtäneestä laitoksesta, jossa tehtiin luultavasti jotain vieläkin hirveämpää kuin se mitä kukat ja mehiläiset tekevät toisilleen.

Täti laskeutuu alumiinisilta tikkailta, joita kannamme mukamme. Ne on asiaankuuluvasti löydetty samalta kaatopaikalta, ja täti on Mig-hitsannut katkenneet puolat. On minun vuoroni kavuta elektroniikkarojun hautuumaalle.

Lavalla on tuttu valikoima kuhmuisia mikroaaltouuneja, luolamiesten tietokoneita ja sekalaisia johto- ja liitinmöykkyjä. Juuri johtojen vyyhteäminen on minun erikoisosaamistani. Niistä saatava kupari on arvokasta, mutta sen esiin kuoriminen on viheliäisintä puuhaa mitä tiedän. Lapan harmaita, keltaisia ja sinisiä johtopalleroita olalla roikkuvaan säkkiin. Katkon sivuleikku-

reilla kodinkoneiden sähköjohtoja. Tänään kerättävää ei ole kovin paljoa, sillä kodinkoneliikkeiltä ei selvästikään ole tullut uutta kuormaa. Ehdin hädin tuskin pöhötia syytä siihen, kun huomaa välähdyksen laiteröykkiön alla. Sinertävän tuikahduksen kuin etäinen tähti kutsuisi minua universumin syvyyksistä.

Vilkaisen ympärilleni. Täti on jossain lavan ulkopuolella laitojen takana. Olen yksin.

Työnnän varovasti käteni olkapäätä myöten ahtaaseen koloon pesukoneen ja jääkaapin välissä. Siellä ei ole mitään. Vain lavan kylmää sileää metallipintaa. Vedän pettyneenä käteni ulos. Ehkä se välähdys oli vain jonkin laitteen viimeinen elonmerkki. Jonkinlainen kuolinkorahdus. Sitten välähtää taas. Tällä kertaa laitan tarkasti merkille paikan, kaivan sivuleikkurit taskustani ja tunnustelen niiden kärjillä varovasti tyhjää tilaa. Jokin hento kapine siirtyy terän osuessa siihen. Pelkään työntäväni sen lopullisesti ulottumattomiini. Asetan silmäni rakoon ja odotan kuin kobra. Välähdys. Tartun salamanopeasti leikkuripihtien kärjillä esineeseen ja käsi tutisten vedän sen ulos. Sainpas sinut.

Kädelläni lepäävä muistitikku tuikahtaa vielä kerran kuin antautumisen merkiksi ja pimenee sitten.

Melkein mahdoton tehtävä on mysteerisarja, joka nappaa lukijan pihteihinsä eikä päästä irti ennen kuin ollaan perillä!

Eliaksen salaperäinen puhelin lähettää uuden tehtävän. Toinen tehtävä vie Eliaksen, Minon ja Jopon ammuin tuhoutuneen instituutin tyhjälle tontille, ja pian heidät on imaistu kiihtyvään seikkailuun ja mahdottomiin tilanteisiin. Yllättävän loppuratkaisun jälkeen Elias tietää taas millin enemmän taustastaan – kuin myös mystisestä tehtävien lähettäjästä.

Timo Parvela on yksi Suomen luetuimmista ja käännettyimmistä kirjailijoista. Hänen kirjojaan on myyty Suomessa ja ulkomailla yhteensä jo yli kuusi miljoonaa kappaletta.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-46472-4